

Over de zitting van vrijdag 23 november.

Nog even voor de duidelijkheid de volgorde van procederen:

1. U bent het niet eens met een beschikking van bv de SVB;
2. U dient hierover een bezwaarschrift in bij de SVB;
3. De SVB wijst Uw bezwaar af;
4. U gaat hierover in beroep bij de rechter middels een beroepschrift;
5. De tegenpartij (bv de SVB) verdedigt zich bij de rechter middels een verweerschrift;
6. Op de zitting mag iedere partij een mondelinge toelichting geven a.d.hand van een pleitnota.

Korte samenvatting van de standpunten van "de pensionado's", het CVZ en de SVB.

Ons Beroepschrift.

Begonnen werd met een verzoek om

- a) samenvoeging van behandeling van de beroepen 'keuzerecht' en 'woonlandfactor';
- b) versnelde behandeling van deze zaken.

Dit verzoek werd door de rechter ingewilligd.

Onze advocaat stelde mbt het **keuzerecht**, (net zoals vorig jaar voor de Raad van State):

- een in een EEG-land wonende Nederlander kan niet door Nederland verplicht worden om zich bij het ziekenfonds van zijn woonplaats in te schrijven; hij mag dat doen als hij dat wil. Schrijft hij zich niet in bij het ziekenfonds van de woonplaats, dan mag Nederland ook geen premie heffen.
- het zich verplicht inschrijven bij het ziekenfonds van de woonplaats levert een belemmering op van het vrije verkeer binnen de EEG;

M.b.t. de **woonlandfactor**: de woonlandfactor is onjuist berekend, omdat Nederland bij de vaststelling daarvan de gemiddelde ziektekosten van het woonland vergelijkt met die van Nederland; vergeleken zouden moeten worden: de gemiddelde ziektekosten van de pensionado's in het woonland met die van 65+ers in Nederland.

SVB en CVZ dienden allebei verweerschriften in inzake de woonlandfactor, de SVB ging ook in op het keuzerecht.

Verweer SVB:

Inzake het **keuzerecht**:

- de EG-verordening waarop art. 69 Zorgverzekeringswet is gebaseerd is een socialezekerheidsregeling; het gaat niet om het op elkaar afstemmen van de regels in de EEG-landen;
- dat vindt het BundesSozialGericht in Duitsland ook, en de EEG-landen moeten, wat rechtspraak betreft, één lijn trekken;
- en als het alléén zou gaan om het op elkaar afstemmen van nationale regels, dan gaat in dit geval het Nederlandse recht vóór;
- bovendien kan het niet zo zijn dat een pensionado zich naar eigen goeddunken, bv omdat hij ziek wordt, later alsnog kan gaan inschrijven bij het ziekenfonds van zijn woonplaats.

Inzake de **woonlandfactor**:

- het gaat bij de woonlandfactor om de hoogte van de bijdrage en die moet dus volgens dezelfde

methodiek worden vastgesteld als de bijdrage in Nederland; er kan daarbij geen onderscheid worden gemaakt tussen verschillende categorieën personen, de leeftijd (bv pensionado-zijn) mag dus geen rol spelen;

- bovendien is een leeftijdonafhankelijke bijdrage een kwestie van solidariteit (het zg. solidariteitsprincipe in de sociale wetgeving)

Verweer CVZ:

Het CVZ houdt t.a.v. de **woonlandfactor** een betoog dat erop neer komt, dat de Minister in alle redelijkheid tot deze vaststelling van de woonlandfactor heeft kunnen komen.

Het stelt voorop:

- bij de vaststelling van de woonlandfactor gaat het niet om een vergelijking op basis van de INHOUD van de zorg. Dat is niet mogelijk omdat AWBZ-achtige voorzieningen in de woonlanden soms via een ziektekostenverzekering of een sociale voorziening worden verstrekt (weliswaar alleen aan de laagste inkomens).
- dus is gekozen voor een vergelijking op basis van de gemiddelde zorgkosten per inwoner in de verdragslanden.
- overigens, als een AWBZ-factor niet zou worden opgenomen bij de berekening van de woonlandfactor, dan zou toch wél weer gekeken worden naar de inhoud van de verschillende pakketten in de landen.
- volgens de Europese wet hoeft er niet eens een relatie te zijn tussen de hoogte van de geheven premie en de aangeboden zorg in het woonland. De premie zou zelfs hetzelfde mogen zijn als de premie in Nederland.

Het stelt verder:

- dat je niet, zoals in het beroepsschrift wordt voorgesteld, pensionado's jonger én ouder dan 65 jaar én al hun gezinsleden in een woonland kunt vergelijken met alléén maar de 65+ers in Nederland, dat zou appels en peren vergelijken zijn.
- dat bij het laten vervallen van de AWBZ-component, de woonlandfactor omhoog zou gaan, en hierdoor de inkomensafhankelijke premie, én de basispremie hoger zouden uitvallen. Dit zou vooral ongunstig uitpakken voor de lagere inkomens, waar de basispremie een relatief groot aandeel van de totale premie uitmaakt..

Het CVZ concludeert dat het gelijkheidsbeginsel niet geschonden wordt en het vrije verkeer van personen niet wordt belemmerd door de thans gevolgde wijze van berekening van de woonlandfactor.

Pleitnota onze advocaat.

Onze advocaat begint in de pleitnota met het aantonen van de ontvankelijkheid van alle nu ingediende beroepen.

Hierna gaat hij over tot de eigenlijke zaak:

- wat het **keuzerecht** betreft herhaalt onze advocaat dat er in de woonlanden pas recht op zorg ontstaat vanaf het moment van inschrijven bij het ziekenfonds terplaatse. Het ziekenfonds betaalt niet voor ziektekosten, gemaakt vóór de inschrijving.
- Dus: zonder inschrijving géén recht op zorg!
- hij toont verder aan dat in een belangrijk arrest (vd Duin), de betrokkene juist wél keuzerecht had, afhankelijk van het feit of hij wél of níet had ingeschreven bij het ziekenfonds van het woonland.

Een groot verschil tussen de situatie destijds van v/d Duin en die van appellanten van nu is dat de nu in het buitenland wonende gepensioneerden zijn uitgesloten van de Nederlandse sociale zekerheid. Vroeger was dat niet zo! Nu moet er alleen een bijdrage worden betaald, vroeger kon

v/d Duin zélf beslissen (door zich in-of uit- te laten schrijven) of hij in Nederland of in het buitenland verzekerd wilde zijn. En dit komt niet door een verandering in het Europese recht, neen, dit komt door verandering in de Nederlandse sociale wetgeving!.

Het gaat dus eigenlijk uitsluitend om de uitleg van art. 33 van 1408/71:

Nederland mag alléén een bijdrage heffen voor zover prestaties (28/28bis) voor rekening van Nederland komen.

Eigenlijk staat er nu vast dat niet bij het woonland-ziekenfonds ingeschreven personen niet ten laste komen van Nederland.

Dus: er kan ook geen premie worden geheven!

Art. 69 Zvw is er ook niet om "er voor te zorgen", dat gepensioneerden in het woonland recht hebben op zorg. Het is er kennelijk omdat Nederland de "National Health" heeft ingevoerd en nu van alle Nederlanders in het buitenland een premie probeert te innen, ook al heeft men geen recht op de (Nederlandse) National Health!

Wat de **woonlandfactor** betreft:

- het gaat hier om de onmiskenbare schending van het gelijkheidsbeginsel. En wel op een bijzondere manier: het gaat niet om ongelijke behandeling van gelijke gevallen, néén, het gaat om gelijke behandeling van ongelijke gevallen!!

De Nederlanders in het buitenland moesten AWBZ betalen terwijl er geen AWBZ was en uiteraard nog steeds niet is.

In Nederland is er zorg: "cure" en AWBZ: "care". In het buitenland is er meestal géén "care". Zodoende wordt er in het buitenland uiteraard aan de gepensioneerden meer "cure" verstrekt dan aan jongeren. In Nederland echter, wordt er onevenredig vele malen meer dan in het buitenland, verstrekt aan gepensioneerden (vanwege de aanwezigheid van de "cure" én de "care"), dan aan jongeren.

Voorzover de overheid minder voor een gepensioneerde betaalt aan een woonland dan de kosten van een gepensioneerde in Nederland, maakt de overheid dus "winst".

Derhalve moet bij het bepalen van de bijdrage de gemiddelde kosten van gepensioneerden met elkaar vergeleken worden en niet de kosten van de gemiddelde inwoner, zoals de SVB betoogt. De buitenlandse gepensioneerden willen ook niet een "leeftijdsafhankelijke" woonlandfactor. Zij vinden alleen dat grote ongelijkheden tussen de zorgkosten voor een gepensioneerde in Nederland en die in het woonland onrechtvaardig doorgevoerd worden in de te betalen bijdrage. Vooral ook omdat de bijdrage geen premie is, maar een bijdrage ter dekking van de kosten in het woonland.

Onze advocaat concludeert dat alle argumenten, die het SVB tégen schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, dus ongegrond zijn.

Pleitnota SVB.

Door het SVB wordt voornamelijk herhaald wat in het verweerschrift werd gesteld.

Voornaamste punten:

- de regeling 1408/71 is een sociale verzekeringsregel, zoals ook is vastgesteld door het BundesSozialGericht;
- de opheffing van de particuliere verzekeringen per 1 januari 2006 was slechts een regulerende maatregel;
- de bestaande berekening van de woonlandfactor is redelijk en billijk.

Pleitnota CVZ.

Ook door het CVZ wordt voornamelijk herhaald wat in het verweerschrift werd gesteld:

- de gepensioneerde in het buitenland moet betalen voor het recht op zorg, of hij zich nu inschrijft of niet;

- een verslechtering van de levensstandaard van eisers is door hen niet aangetoond.

Wat de woonlandfactor betreft:

- het CVZ beargumenteert m.b.t. de woonlandfactor dat er ongetwijfeld vele manieren zijn om een woonlandfactor te bepalen. De door de Minister gekozen methode voldoet aan de eisen van redelijkheid en billijkheid, zoals de wet vereist, en is daarmee volgens het CVZ volledig rechtsgeldig.

We wachten af wat de rechter zal beslissen.

Onze eisen zijn vanaf het allereerste begin niet veranderd: vernietiging van de besluiten waar thans door ons bezwaar tegen wordt gemaakt::

- ontkenning van keuzerecht
- berekening woonlandfactor.

Het is aan de rechter hier direct een uitspraak over te doen óf eerst prejudicieel advies te vragen aan het Europeesche Hof over de uitleg van art. 33 van de Verordening 1408/71.